

**RADA DOSKONAŁOŚCI
NAUKOWEJ**

INSTYTUT HISTORII PAN	
Wniosek 20.12.2021	Seal:
Red:	Exp:

Warszawa, dnia 27 września 2021 r.

BCK- I-)O/ RN-6/21

DECYZJA

Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789 ze zm.) w zw. z art. 179 ust. 3 w zw. z art. 179 ust. 10 i 189 ust. 4 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669 z późn. zm.) Rada Doskonałości Naukowej, po rozpatrzeniu odwołania dr. Mariusza Surmy od uchwały nr 7/4/2020 z dnia 3 grudnia 2020 r. Rady Naukowej Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie historia dr. Mariuszowi Surmie postanawia utrzymać w mocy uchwałę, której dotyczy odwołanie.

UZASADNIENIE

Przedmiotowe postępowanie habilitacyjne zostało wszczęte w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia na wniosek dr. Mariusza Surmy. Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów powołała w dniu 3 września 2020 r. Komisję do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego doktora Mariusza Surmy w następującym składzie: prof. dr hab. Marek Jabłonowski – przewodniczący, dr hab. Katarzyna Sierakowska (IH PAN) – sekretarz, prof. dr hab. Stanisław Jankowiak (UAM) – recenzent, prof. dr hab. Dariusz Jarosz (IH PAN) – recenzent, dr hab. Grzegorz Miernik (UJK) – recenzent, prof. dr hab. Jerzy Eisler

Rada Doskonałości Naukowej
Plac Defilad 1 (Pałac Kultury i Nauki, XXIV p.)
00-901 Warszawa
kancelaria@rdn.gov.pl

tel. 22/ 656 60 98
fax: 22/ 656 63 28
e-mail:

www.rdn.gov.pl

Klauzula informacyjna dotycząca przetwarzania danych osobowych w Radzie Doskonałości Naukowej dostępna jest na stronie:
www.rdn.gov.pl

(IH PAN) – członek oraz dr hab. Marcin Zaremba (UW) – członek. Postępowanie prowadzone było przez Radę Naukową Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk (PAN).

Podstawą postępowania była książka doktora Mariusza Surmy pt. *Proces inflacji doktryny państwa socjalistycznego i jego skutki na przykładzie Polski w latach 1944–1989 (studium problemowe)*, Koszalin-Swarzędz: Wydawnictwo Media Expo Wawrzyniec Wierzejewski, 2019, ss. 294 oraz przedłożony dorobek naukowy, dydaktyczny, organizacyjny i popularyzatorski.

Wszystkie recenzje zostały przygotowane w sposób rzeczowy, a ich autorzy odnieśli się zarówno do dorobku naukowego, w tym najważniejszego osiągnięcia w postępowaniu, jak i pozostałych publikacji, a także do dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego. Recenzje kończyły się jasno umotywowanymi i jednoznacznymi konkluzjami. Autorzy recenzji i opinii byli zgodni w swych wnioskach: wszyscy jednoznacznie wnosili o odrzucenie wniosku dr. Mariusza Surmy o przyznanie stopnia doktora habilitowanego.

Prof. Stanisław Jankowiak w bardzo obszernej recenzji (22 strony) dokonał szczegółowej analizy zarówno wskazanego wyżej osiągnięcia naukowego, jak i całości dorobku Habilitanta, który uznał za niewielki (5 pozycji książkowych i 4 artykułu po doktoracie). Wskazał wiele błędów merytorycznych, nieścisłości, rozbudowanych wątków pobocznych. Krytycznie odniósł się do zastosowanej przez Kandydata metodologii i warsztatu, w tym braku umiejętności formułowania problemów badawczych, języka, strony technicznej omawianych publikacji.

W konkluzji recenzent napisał: „Z przykrością stwierdzam, że przedstawiony do oceny dorobek i rozprawa habilitacyjna nie świadczą o rozwoju naukowym dra Mariusza Surmy, nie spełniają też kryteriów stawianych przy nadawaniu stopni naukowych”.

Prof. Dariusz Jarosz zwrócił uwagę na dobór recenzentów wydawniczych rozprawy habilitacyjnej tylko ze środowiska koszalińskiego. Krytycznie odniósł się do wykorzystanej w tej pracy literatury i źródeł, a także ustaleń merytorycznych, umiejętności warsztatowych, użytych przez Kandydata sformułowań itd. Negatywnie ocenił pozostały dorobek, zwracając uwagę na opublikowanie w 2019 r. aż 6 książek.

W podsumowaniu prof. Jarosz napisał, że dr Surma nie spełnia warunków do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Dr hab. Grzegorz Miernik, także w obszernej recenzji (16 stron) ocenił całokształt dorobku Kandydata po doktoracie, stwierdzając m.in., że aparat naukowy nie świadczy

dobrze o umiejętnościach warsztatowych dra Surmy. W odniesieniu do rozprawy habilitacyjnej krytycznie ocenił prezentację stanu badań, brak oryginalnych i wartościowych konkluzji, stronę językową i techniczną książki, choć pozytywnie scharakteryzował zestaw pytań badawczych. Negatywnie odniósł się do innych osiągnięć Habilitanta, w tym udziału w realizacji projektów badawczych i konferencjach. Recenzent stwierdził, że dokumentacja przedłożona wraz z wnioskiem o wszczęcie postępowania została przygotowana niestarannie. W konkluzji nie rekomendował poparcia dla wniosku o nadanie Kandydatowi stopnia doktora habilitowanego.

Posiedzenie Komisji habilitacyjnej odbyło się w dniu 3 listopada 2020 r. w trybie zdalnym przy udziale wszystkich jej członków. W jej trakcie odbyła się dyskusja, podczas której zaprezentowano recenzje i opinie na temat dorobku Kandydata. Wszyscy członkowie Komisji wniesli o odrzucenie wniosku Kandydata o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Najpierw Przewodniczący Komisji poddał pod głosowanie projekt uchwały w sprawie nadania stopnia. W głosowaniu jawnym wszyscy członkowie odrzucili projekt uchwały. Wówczas Przewodniczący zarządził głosowanie w sprawie projektu uchwały o odmowie nadania drowi Surmie stopnia doktora habilitowanego, który członkowie Komisji przyjęli jednogłośnie. Zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi projekt ten został przedłożony Radzie Naukowej Instytutu Historii PAN.

Rada Naukowa Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk w Warszawie obradowała w dniu 3 grudnia 2020 r. również w trybie zdalnym. W posiedzeniu uczestniczyło 35 jej członków spośród 41 uprawnionych. Obecni byli też 4 członkowie Komisji: dr hab. Katarzyna Sierakowska, prof. Dariusz Jarosz, prof. Jerzy Eisler (będący zarazem członkami Rady Naukowej) oraz recenzent dr hab. Grzegorz Miernik.

W trakcie posiedzenia ww. Rady sprawę referowała sekretarz Komisji habilitacyjnej dr hab. Sierakowska, która odniosła się do uwag recenzentów oraz stanowiska zajętego przez członków Komisji.

Podczas posiedzenia Rady Naukowej Instytutu Historii PAN odbyła się dyskusja, która dotyczyła głównie kwestii proceduralnych. W wyniku głosowania stosunkiem głosów za – 27, przeciw – 3, wstrzymujących się – 1, niebiorących udziału w głosowaniu – 4, Rada Naukowa Instytutu Historii PAN podjęła uchwałę o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego Kandydatowi.

Od ww. uchwały Kandydat wniósł odwołanie do Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów za pośrednictwem Rady Naukowej Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk w Warszawie.

Rada Naukowa Instytutu Historii PAN na posiedzeniu w dniu 28 stycznia 2021 r. odmówiła poparcia odwołania.

Rada Doskonałości Naukowej powołała prof. Adama Makowskiego z Instytutu Historycznego Uniwersytetu Szczecińskiego w charakterze rzeczoznawcy w sprawie zasadności omawianego odwołania. Przygotowana recenzja zawiera podstawowe dane o Kandydacie, podstawowe dane o jednostce prowadzącej postępowanie habilitacyjne, przebieg tegoż postępowania, ustosunkowanie się do odwołania i wnioszek końcowy.

Powołany w postępowaniu odwoławczym recenzent, przedstawił opinię zawierającą negatywną konkluzję. Ustalenia recenzenta RDN przyjęła za własne.

Rzecznik nie stwierdził jakichkolwiek nieprawidłowości proceduralnych. W odniesieniu do odwołania recenzent stwierdził, iż „nie zawiera merytorycznej dyskusji, a wypełniona jest licznymi zarzutami osobistymi, niejednokrotnie obraźliwymi dla ich autorów. Nie odnosi się jednak w najmniejszym stopniu do Rady Naukowej IH PAN”.

W oparciu o art. 21 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym, recenzent podkreślił, że ww. ustawa nie przewiduje odwołania od treści i konkluzji recenzji lub opinii formułowanych przez członków Komisji, a jedynie odwołanie od uchwały rady jednostki prowadzącej postępowanie habilitacyjne. Tym samym podważył zasadność odwołania Kandydata, uznając je za bezzasadne i postulując jego oddalenie w całości.

Zgodnie z art. 179 ust. 10 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669): Z dniem 1 stycznia 2021 r. Rada Doskonałości Naukowej wstępuje w prawa Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów.

Na podstawie art. 189 ust. 4 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce: Z dniem 31 grudnia 2020 r. znosi się Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów.

W związku powyższym w przedmiotowym postępowaniu Rada Doskonałości Naukowej (RDN) prowadzi sprawę w następstwie prawnym Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów.

W przedmiotowym postępowaniu zastosowanie znalazły przepisy ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule

w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1789), w związku z art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669 ze zm.).

Zespół RDN, po zapoznaniu się z negatywną opinią rzeczoznawcy i pełną dokumentacją sprawy w wyniku tajnego głosowania nie poparł przedmiotowego odwołania.

Prezydium Rady Doskonałości Naukowej po wcześniejszym zapoznaniu się z pełną dokumentacją sprawy i po wysłuchaniu opinii Zespołu podjęło uchwałę o odmowie poparcia odwołania dr. Mariusza Surmy od uchwały 7/4/2020 z dnia 3 grudnia 2020 r. odmawiającej nadania stopnia doktora habilitowanego (wynik głosowania tajnego za przyjęciem odwołania: TAK: 1 / NIE: 9 / WSTRZYMUJĄCE: 0). Tym samym Prezydium RDN utrzymało w mocy zaskarżoną uchwałę.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1, może stanowić:

- 1) dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo cykl publikacji powiązanych tematycznie;
- 2) zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
- 3) część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

W bardzo obszernym odwołaniu, liczącym 42 strony, Kandydat odniósł się szczegółowo do uwag krytycznych każdego z recenzentów. Dotyczyły one zarówno kwestii merytorycznych, jak i językowych, stylistycznych, lingwistycznych czy też technicznych. Kandydat bardzo wyraźnie wyeksponował swoją niepełnosprawność w postaci poważnej wady wzroku będącej następstwem choroby Parkinsona. Przedłożył także odnośne orzeczenie. Kłopotami z widzeniem wytłumaczył m.in. brak aktywności konferencyjnej, ograniczone możliwości pozyskiwania środków na realizację projektów badawczych, wreszcie w ogóle poważne utrudnienia w czytaniu, pisaniu, korzystaniu z bibliotek i archiwów, z którymi musi się na co dzień borykać także jako osoba bezrobotna lub też wykonująca tylko prace dorywcze.

W tonie raczej emocjonalnym dr Surma postawił recenzentom zarzut „daleko istotnej [tak w tekście – T.J.] subiektywności i jak należy przypuszczać niedostatku rzetelności naukowej”. Zwrócił uwagę na pominięcie aspektu upośledzenia zdrowia.

Należy podkreślić, że Kandydat nie odniósł się w swoim odwołaniu do uzasadnienia uchwały nr 7/4/2020 Rady Naukowej IH PAN, ale wyłącznie do krytycznych uwag recenzentów, starając się podjąć z nimi dialog. Odwołanie cechuje emocjonalny styl, dyskusja i polemika z recenzentami, a brakuje w nim merytorycznej argumentacji.

Obowiązujące przepisy nie przewidują dyskusji Kandydata z recenzentami. Recenzja nie ma na celu ustalenia obiektywnego stanu faktycznego. Posiada ona walor subiektywny, ta sama kwestia może zostać oceniona przez dwie osoby w różny sposób.

Ocena dorobku naukowego wynika z opinii recenzentów, które są podstawową częścią materiału dowodowego w postępowaniach o nadanie stopnia naukowego.

Dotychczasowe orzecznictwo sądowe potwierdziło, że negatywne oceny recenzentów nie mogą być zaprzeczane wyjaśnieniami kandydata do tytułu czy do stopnia.

Samo postępowanie dowodowe przed CK ograniczone jest tylko do uzyskania opinii recenzentów CK (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 stycznia 2012 r. sygn. I OSK 2052/11, LEX nr 11228810). Także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 1996 r. podkreślił, że postępowanie przed Centralną Komisją nie stwarza kandydatowi do tytułu czy na stopień naukowy możliwości toczenia dyskusji na temat recenzji, czy też kwestionowania na drodze postępowania sądowego wystawionych w procedurze kwalifikacyjnej ocen, nawet jeśli zainteresowany jest najgłębiej przekonany, iż nie są one umotywowane, czy niesłuszne, czy krzywdzące (sygn. III ARN 86/195, OSNP 1996, nr 21/315). Niezasadne jest zatem podejmowanie przez Odwołującą polemiki z recenzentami, co do walorów naukowych Jej osiągnięcia artystycznego, ponieważ nie pozwala na to model postępowania, które zostało zainicjowane przez Kandydatkę.

„(...) postępowanie przed Centralną Komisją nie stwarza kandydatowi na stopień naukowy możliwości toczenia dyskusji na temat recenzji, czy też kwestionowania w drodze postępowania sądowego wystawionych ocen rozprawy habilitacyjnej (dzieła), nawet jeżeli zainteresowany jest najgłębiej przekonany, iż nie są one umotywowane, czy niesłuszne lub krzywdzące. (uzasadnienie wyroku NSA z dnia 5 maja 2009 r., I OSK 531/08).

„Okoliczność, że - skarżący uważa, iż recenzenci "niesprawiedliwie" ocenili jego dorobek, że pominęli okoliczności przemawiające na jego korzyść, a uwypuklili elementy negatywne, że - w końcu - w niektórych wypadkach zdecydowanie nie podzielili jego

poglądów in merito i uznali je za nietrafne lub nieudowodnione, a postępowanie przed CK (wedle przyjętych zasad) nie stwarza kandydatowi możliwości toczenia dyskusji na ten temat - nie może jednak prowadzić do dyskwalifikowania, czy nawet kwestionowania na drodze postępowania sądowego wystawionych w procedurze kwalifikacyjnych ocen, nawet jeśli zainteresowany jest najgłębiej przekonany, iż są one nie umotywowane, niesłuszne lub krzywdzące. Ktokolwiek poddaje się jakimkolwiek recenzjom - czy to w dziedzinie nauki, sztuk czy też innej wiedzy łącznie nawet z rzemiosłem - musi się zawsze liczyć z tym, że może spotkać się również z recenzjami, których w najgłębszym przekonaniu nie będzie w stanie osobiście zaakceptować. Nikt bowiem nie przyjmuje chętnie otwartej dyskwalifikacji własnych umiejętności, talentu czy wiedzy. Historia nauki i kultury przynosi opisy wielu głębokich osobistych tragedii wywołanych tego rodzaju sytuacjami, co więcej, przynosi też opisy wielu w istocie rzeczy niesprawiedliwych i nieuzasadnionych krytycznych ocen, obalonych w dalszym biegu rzeczy. Nie znaleziono jednak dotąd lepszego i uczciwszego sposobu przeprowadzania postępowań kwalifikacyjnych, niż powoływanie recenzentów a następnie tajne głosowanie decydujące o ostatecznym rozstrzygnięciu sprawy.” (uzasadnienie wyroku SN z dnia 26 kwietnia 1996 r., III ARN 86/95).

Kandydat wszczynając postępowanie poddał ocenie swój dorobek naukowy przez środowisko naukowe i powinien przyjąć taką, a nie inną jego ocenę.

Podkreślić należy, że postępowanie habilitacyjne jest aktem oceny Kandydata przez recenzentów, komisję habilitacyjną i wreszcie uprawnioną radę, a nie aktem sporu Kandydat z recenzentami.

Rada Doskonałości Naukowej w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie stwierdza, że odwołanie nie zawiera argumentów uzasadniających jego przyjęcie. Nie można stwierdzić żadnych uchybień formalnych w postępowaniu w przedmiotowej sprawie.

Podstawą odmowy nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego jest uznanie, że osiągnięcia naukowe przedstawione przez Kandydata nie stanowią znacznego wkładu Habilitanta w rozwój dyscypliny: historia.

W postępowaniu wartość osiągnięcia artystycznego została oceniona negatywnie. Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy, stopień doktora habilitowanego może zostać nadany osobie, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny oraz wykazuje istotną aktywność naukową.

W tej sytuacji Rada Doskonałości Naukowej postanowiła utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę nr 7/4/2020 z dnia 3 grudnia 2020 r. Rady Naukowej Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie historia.

W postępowaniu nie stwierdzono uchybień proceduralnych.

Warto również przytoczyć fragmenty orzecznictwa sądów administracyjnych odnoszących się do kontroli postępowania administracyjnego związanego z postępowaniem: Decyzja Centralnej Komisji jest uchwałą podejmowaną przez określone gremium i to w głosowaniu tajnym. Głosowanie to jest przy tym tajne zarówno dla kandydata, jak i dla członków Komisji. Z tego powodu uzasadnienie decyzji musi cechować pewną ogólnikowość, gdyż zapadłe w omawianym trybie rozstrzygnięcie stanowi pewną wypadkową szeregu ocen i poglądów, niekoniecznie podzielanych w całości/ przez całe gremium. W orzecznictwie NSA wielokrotnie wskazywano, że uzasadnienie decyzji Centralnej Komisji nie może być wyczerpujące i nie musi ściśle odpowiadać wymogom art. 107 § 3 k.p.a. (vide wyroki NSA: z 10 grudnia 2009 r., sygn. akt I OSK 902/09 i z 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt I OSK 1226/09). Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w pełni podziela powyższe stanowisko, iż powodów rozstrzygnięcia podjętego w trybie tajnego głosowania nie da się przedstawić w formie uzasadnienia, o jakim mowa w art. 107 § 3 k.p.a., a tym samym ograniczenie uzasadnienia wydanej w niniejszej sprawie decyzji Centralnej Komisji z 25 marca 2019 r. nie stanowi naruszenia tego przepisu postępowania. Dodać przy tym należy, że decyzja ta posiada oparcie, o czym była mowa wyżej, w znajdującym się w aktach sprawy materiale dowodowym. Główne powody nieuwzględnienia odwołania, wprowadzicie w sposób syntetyczny, lecz zostały w niej podane.

Wobec powyższego orzeka się jak na wstępie.

P o u c z e n i e

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Może ona zostać zaskarżona przez stronę, z powodu jej niezgodności z prawem, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Rady Doskonałości Naukowej, w terminie 30 dni od daty jej doręczenia.

W przypadku zaskarżenia decyzji należy uiścić wpis sądowy w wysokości 200 zł. Przy uiszczaniu wpisu - zarówno gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie, jak i na rachunek bankowy tego sądu - należy wskazać tytuł wpłaty, rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany, oraz sygnaturę akt sądowych. Prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Ustanowienie adwokata lub radcy prawnego w ramach prawa pomocy jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa. Strona może we wniosku wskazać adwokata lub radcę prawnego. Jeżeli strona we wniosku wskazała adwokata lub radcę prawnego, właściwa okręgowa rada adwokacka lub rada okręgowej izby radców prawnych, w miarę możliwości i w porozumieniu ze wskazanym adwokatem lub radcą prawnym, wyznaczy adwokata lub radcę prawnego wskazanego przez stronę. Prawo pomocy może być przyznane w zakresie całkowitym lub częściowym. Prawo pomocy w zakresie całkowitym obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Prawo pomocy w zakresie częściowym obejmuje zwolnienie tylko od opłat sądowych w całości lub w części albo tylko od wydatków albo od opłat sądowych i wydatków lub obejmuje tylko ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Częściowe zwolnienie od opłat lub wydatków może polegać na zwolnieniu od poniesienia ułamkowej ich części albo określonej ich kwoty pieniężnej. Przyznanie prawa pomocy osobie fizycznej następuje albo w zakresie całkowitym - gdy osoba ta wykaże, że nie jest w stanie ponieść jakichkolwiek kosztów postępowania albo w zakresie częściowym - gdy wykaże, że nie jest w stanie ponieść pełnych kosztów postępowania, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Osobie prawnej, a także innej jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, prawo pomocy może być przyznane albo w zakresie całkowitym - gdy wykaże, że nie ma żadnych środków na poniesienie jakichkolwiek kosztów postępowania, albo w zakresie częściowym - gdy wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie pełnych kosztów postępowania. Adwokata lub radcę prawnego można ustanowić dla strony, która nie zatrudnia lub nie pozostaje w innym stosunku prawnym z adwokatem lub radcą prawnym. Nie dotyczy to adwokata lub radcy prawnego ustanowionego na podstawie przepisów o prawie pomocy. Prawo pomocy nie przysługuje stronie w razie oczywistej bezzasadności jej skargi. Przyznanie prawa pomocy nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów postępowania, jeżeli obowiązek taki wynika z innych przepisów. Przyznanie prawa pomocy może być cofnięte w całości lub w części, jeżeli się okaże, że okoliczności, na podstawie których je przyznano, nie istniały lub przestały istnieć. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie

strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem lub radcą prawnym. Oświadczenia, o których mowa powyżej, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: "Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.". Klauzula ta zastępuje pouczenie sądu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Postanowienie o przyznaniu, cofnięciu, odmowie przyznania prawa pomocy albo umorzeniu postępowania w sprawie przyznania prawa pomocy doręcza się stronie, która złożyła wniosek. Środek zaskarżenia przysługuje wyłącznie wnioskodawcy. Wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego. Jeżeli oświadczenie strony zawarte we wniosku, o którym mowa w art. 252, okaże się niewystarczające do oceny jej rzeczywistego stanu majątkowego i możliwości płatniczych oraz stanu rodzinnego lub budzi wątpliwości, strona jest obowiązana złożyć na wezwanie, w określonym terminie, dodatkowe oświadczenie lub przedłożyć dokumenty źródłowe dotyczące jej stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego. Wzór wniosku określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. poz. 1257 z późn. zm.). Wniosek o przyznanie prawa pomocy, który nie został złożony na urzędowym formularzu lub którego braków strona nie uzupełniła w określonym terminie, pozostawia się bez rozpoznania. Urzędowe formularze udostępnia się nieodpłatnie w budynkach Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych. Wzory urzędowych formularzy udostępnia się ponadto w Biuletynie Informacji Publicznej Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych.

Otrzymują:

- dr Mariusz Surma

- Dyrektor Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk
w Warszawie

Przewodniczący
Rady Doskonałości Naukowej

prof. dr hab. Grzegorz Węgrzyn

Klauzula informacyjna – postępowania awansowe (RODO)

1. Administratorem, w rozumieniu art. 4 pkt 7) Rozporządzenia UE 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016r. (dalej: RODO), danych osobowych przetwarzanych w ramach prowadzonych przed organem postępowań awansowych jest Przewodniczący Rady Doskonałości Naukowej z siedzibą w Warszawie (plac Defilad 1, 00-901 Warszawa, XXIV piętro). Kontakt z Administratorem jest możliwy pod adresem email: kancelaria@rdn.gov.pl
2. Administrator wyznaczył Inspektora Ochrony Danych, z którym w sprawach dotyczących danych osobowych lub realizacji praw osób, których dane dotyczą można kontaktować się za pod adresem e-mail: iod@rdn.gov.pl
3. Dane osobowe uczestników postępowań awansowych prowadzonych przed Radą Doskonałości Naukowej w zależności od rodzaju postępowania będą przetwarzane odpowiednio w celu:
 - a) podejmowania czynności w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego,
 - b) rozpatrywania odwołań od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora oraz zażaleń na postanowienia o odmowie dopuszczenia do obrony,
 - c) rozpatrywania odwołań od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego,
 - d) oceny decyzji w sprawie nabycia uprawnień równoważnych,
 - e) podejmowania czynności w postępowaniu w sprawie nadania tytułu profesora,
 - f) sprawowania nadzoru nad podmiotami doktoryzującymi i habilitującymi,
 - g) wydawania opinii w sprawach przedstawianych przez ministra właściwego ds. nauki i szkolnictwa wyższego,
 - h) współpracy z recenzentami,
 - i) podejmowania czynności procesowych przewidzianych przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi,
 - j) rozpatrywania wniosków o udostępnienie informacji publicznej,
 - k) rozpatrywania innych podań lub podejmowania czynności na wniosek albo z urzędu, w zakresie przewidzianym przepisami prawa powszechnie obowiązującego.
4. Podstawą prawną przetwarzania danych osobowych w powyższych celach jest art. 6 ust. 1 lit. c) RODO w związku z przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, jak i odpowiednio stosowanymi przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego oraz przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej lub innymi powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, które nakładają na Radę Doskonałości Naukowej określone zadania lub obowiązki.
5. Dane osobowe pozyskujemy bezpośrednio od osób, które zainteresowane są uzyskaniem stopnia lub tytułu naukowego lub w związku z realizacją zadań przewidzianych dla Rady Doskonałości Naukowej ustawą z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, ustawą

z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawą z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej lub innymi powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, które takie zadania normują.

6. Podanie danych przez osoby ubiegające się o stopień lub tytuł naukowy, składające odwołania lub ubiegające się o nabycie uprawnień równoważnych jest obowiązkowe w przypadku uruchomienia postępowania awansowego, uznaniowego lub odwoławczego i wynika z odpowiednich przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. W przypadku postępowania o nadania stopnia doktora habilitowanego wynika to z art. 220 wskazanej ustawy, dla tytułu naukowego jest to art. 228. Dla nabycia uprawnień równoważnych jest to art. 226, a w przypadku odwołania od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora art. 193. Podanie danych w związku z zatrudnieniem jest dobrowolne, jednak niezbędne dla skutecznego zawarcia umowy i korzystania z przysługujących pracownikom praw. W pozostałych sprawach podanie danych również jest dobrowolne, jednak niezbędne dla ich załatwienia.
7. Dane osobowe przechowywane są przez okres prowadzenia postępowania, nie dłużej niż do wyczerpania środków ochrony prawnej przysługujących uczestnikom w ramach postępowania. Po tym okresie – zgodnie z obowiązującym organem jednolitym rzeczowym wykazem akt oraz instrukcją kancelaryjną – dane przekazywane są do archiwum.
8. Każdemu uczestnikowi postępowania przysługuje prawo żądania od Administratora: dostępu do danych osobowych, ich sprostowania, usunięcia lub ograniczenia przetwarzania lub prawo do wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania.
9. Osoba, której dane dotyczą, może wnieść skargę w związku z przetwarzaniem przez Radę Doskonałości Naukowej podanych danych osobowych do organu nadzorczego, którym jest Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych (adres: ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).
10. Odbiorcami danych osobowych uczestników postępowań awansowych w zależności od przedmiotu postępowania są odpowiednie organy i podmioty uczestniczące w postępowaniu zgodnie z przepisami PSWIN. Są to odpowiednio podmiot habilitujący, komisja habilitacyjna, recenzenci dla postępowania o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego oraz recenzenci i Prezydent RP w przypadku postępowania o tytuł naukowy. W każdym z postępowań odbiorcą danych może być sąd administracyjny. Dane osobowe mogą być przekazywane również do odbiorców świadczących na rzecz Administratora usługi, w szczególności: doradcze, prawne, kontrolne oraz informatyczne, a także podmiotom, którym taki dostęp przysługuje na podstawie obowiązujących przepisów prawa. Dane osobowe w przypadku postępowania habilitacyjnego oraz o nadanie tytułu naukowego umieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej oraz w Zintegrowanym Systemie Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym POL-on.